

Tim en Taco vinden een schelpenschat

Lieke van Duin

Lieke van Duin

Tim en Taco vinden een schelpenschat

Geïllustreerd door Harmen van Straaten

KWINTESSENS | MOZAÏEK JUNIOR

Lees ook over Tim en Taco in deze boeken:

De kinderen van de binnentuin (2004)

Het nieuwe skateboard (2004)

Knikkerkampioen! (2005)

Minke springt (2012)

Tim en Taco op Terschelling (2007)

Tim en Taco redden een zeehond (2009)

Voor Elize, Benthe, Britt, Vesper, Ties, Frey, Karel en Floor

Leeftijd: 8+

Voorlezen: 7+

AVI E5-M6

NUR 282

Illustraties omslag en binnenwerk Harmen van Straaten

Ontwerp omslag Richard Feld (Kwintessens) / Anton Sinke (Mozaïek)

Lay-out en dtp binnenwerk: Gerard de Groot

© 2018 Uitgeverij Mozaïek, Utrecht

Mozaïek Junior is een imprint van Uitgeverij Mozaïek

Alle rechten voorbehouden

ISBN 978 90 239 5375 3 (Mozaïek Junior)

Meer informatie over dit boek en andere boeken van Mozaïek Junior vind je op www.uitgeverijmozaiek.nl

ISBN 978 90 578 8510 5 (Kwintessens)

Meer informatie over dit boek en andere uitgaven van Kwintessens Uitgevers vind je op www.kwintessens.nl.

Bestelnummer: 5047

www.liekevanduin.nl

*Van alle huizen en hutten,
kerken en kastelen
is de schelp
het wonderbaarlijkste bouwwerk.*

Barbara de la Mer

Inhoud

<i>Vooraf</i>	6
<i>Dinsdag</i>	7
Storm	7
Vondst	11
Niks zeggen	16
<i>Woensdag</i>	21
Wedstrijd	21
Foute boel	26
Verstoppen	30
<i>Donderdag</i>	34
Extra prijs	34
Rugzak	38
Slecht nieuws	41
Verkopen?	44
Dievenjacht	47
<i>Vrijdag</i>	50
Geritsel	50
Eerlijk gevonden	54
Foto's	57
Jachthaven	60
<i>Zaterdag</i>	63
Schipbreuk	63
Helden	67
<i>Nawoord</i>	71

Vooraf

Als mijn moeder lang geleden
de trein niet had gemist,
had ze mijn vader,
die in de volgende trein zat,
nooit ontmoet.

Als Taco's vroegere buurvrouw
niet was verhuisd
zodat haar woning vrijkwam,
was Tim nooit zijn buurjongen geworden.

Als het die nacht van maandag op dinsdag,
toen er werd ingebroken in dat museum,
niet was gaan stormen,
was dit boek er nooit geweest.

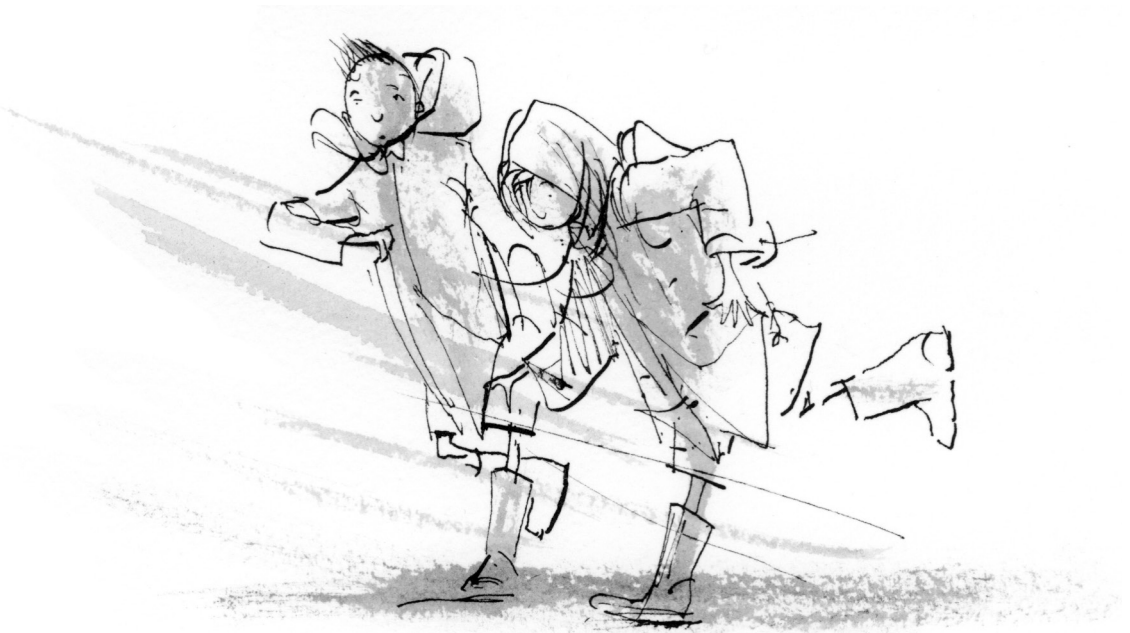
DINSDAG

Storm

Het is zwaar lopen tegen de storm in. Tim en Taco hangen schuin voorover in de wind. Zand striemt hun benen en hun gezicht. Ze moeten naar beneden kijken om het niet in hun ogen te krijgen. Witte schuimvlokken vliegen voorbij.

De golven van de branding maken zo'n oorverdovend lawaai dat ze elkaar nauwelijks verstaan. 'Naar de vloedlijn!' schreeuwt Tim. Hij wijst met zijn hoofd. 'Daar is het zand natter. Stuift minder.'

Vanochtend vroeg al zijn ze tegen de wind in naar het *Heartbreak Hotel* gefietst, bij paal 18 aan het Noordzeestrand. Soms waaiden ze bijna om. Bij het hotel loopt het fietspad nog een heel eind door, naar de Boschplaat, een woest natuurgebied. Maar ze kwamen zo

langzaam vooruit dat ze besloten om hier al het strand op te gaan. Fiets op slot, en het hoge duin over. Elk met zes boterhammen en een flesje water in de rugzak. Van Tims moeder mogen ze tot het drenkelingenhuisje, bij paal 24. Ze heeft Tim een mobiele telefoon meegegeven voor noodgevallen.

Tim en Taco kamperen met Tims moeder op een kleine natuurcamping op Terschelling, net als vorig jaar. Het is een stoere camping met alleen tenten, geen campers. Er is geen warme douche, geen kampwinkel, geen wifi, en ook speeltoestellen zie je niet. Taco vond het vorig jaar eerst saai, maar nu vindt hij het te gek. Er zijn toffe klimbomen die vol hangen met visnetten, gejut op het strand. En je kunt hutten bouwen in het bos.

Veel kampeerders komen er elk jaar terug. Sommigen timmeren hun eigen kampeerstoelen van juthout, anderen maken muziek of snijden beeldjes van hout uit het bos. En elke zomer organiseren ze een pannenkoekenfeest.

Tim en Taco hebben op de camping goede vrienden gekregen: Dirk en zijn zus Floor uit Groningen, die ook elk jaar terugkomen.¹ Dirk zit al op de middelbare school en voetbalt bij de junioren van FC Groningen. Daar is Tim stilletjes jaloers op.

Floor heeft bijna net zulk vlassig haar als Dirk. Ze is een jaar jonger, maar net zo lang. Tim en Taco zijn allebei een beetje op haar en zij noemt hen 'mijn *skattebekken*'. Dat is Fries en betekent 'schattebouten'.

Met z'n vieren doen ze mee aan de wedstrijd *Maak je eigen schelpenmuseum*. Tim had de poster over de wedstrijd gezien op het prikbord bij de wc's. Dat is leuk! dacht hij, en toen hij het de andere drie vertelde, waren zij ook meteen enthousiast. De bedoeling is om allerlei soorten schelpen zo mooi mogelijk tentoon te stellen in de Natuurschuur van Staatsbosbeheer, dicht bij het dorp Lies. De schelpen moeten op Terschelling gevonden zijn en er mogen

¹ Zie *Tim en Taco op Terschelling* (2007), *Tim en Taco redden een zeehond* (2009) en *Minke springt* (2012).

geen levende beestjes meer in zitten. Morgen gaan ze hun minischelpenmuseum in de Natuurschuur opbouwen. Het mag niet groter zijn dan één vierkante meter.

Tim en Taco hebben al wel dertig verschillende soorten schelpen. Die liggen op een brede plank juthout bij hun tent, soort bij soort. De meeste schelpen hebben ze gevonden op het Noordzeestrand: *Amerikaanse zwaardschedes, kokkels, zaagjes, muiltjes, fuikhorens, venusschelpen, boormossels* en nog veel meer. Aan de kant van de Waddenzee vonden ze *slijkgapers, mossels* en *Japanse oesters*. Tims moeder heeft een boekje met foto's van schelpen, met de namen erbij.

Twee grote schelpen die ze nog niet hebben, zijn een *noordhoren* en een *noordkromp*, want die zijn hier nogal zeldzaam. De *noordhoren* lijkt op een wulk, maar is groter en sierlijker. Als je door je oogharen kijkt, is het net een danseresje. De *noordkromp* heeft twee dikke kleppen en ziet eruit alsof hij duizenden jaren oud is. Hij heeft een Latijnse naam om van te rillen: *Arctica islandica*, alsof hij zó uit de Noordelijke IJszee komt!

Tim wil die twee nog graag voor hun schelpenmuseum hebben. De meeste kans om ze te vinden heb je aan de oostkant van het eiland, vooral na een storm. En vannacht wakkerde de noordoostenwind aan tot windkracht 10! Veel tenten op de camping waaiden om. Eén fladderde door de lucht als een gewonde reuzenvogel, net als Taco's blauwe koepeltentje vorig jaar. De grote tent van Tims moeder stond gelukkig als een huis. En de nieuwe tent van Tim en Taco hield het nu ook, al klapperde het tentdoek vervaarlijk en kraakten de stokken. Gelukkig hadden ze hun plank met schelpen binnen in de grote tent gelegd.

De wind is nu iets afgezwakt, maar de storm is nog niet voorbij. Supertof, die woeste golven bij vloed. Zo ver je kunt kijken stuivende schuimkoppen. 'Met storm heb je ook kans om barnsteen te vinden,' schreeuwt Tim. 'Da's geel of oranje.'
Hoe verder ze komen, hoe minder mensen ze zien.

Na een uur zijn ze alleen met de bulderende branding en de
krijsende meeuwen.

Na vijf kwartier zien ze in de verte een huisje op poten: het
drenkelingenhuisje.

En na anderhalf uur...

Vondst

‘Een zeehond!’ roept Taco opeens. ‘Daar, op de vloedlijn!’
Tim ziet de donkere bult nu ook, verderop, vlak bij het drenkelingenhuisje. Ze rennen erheen.

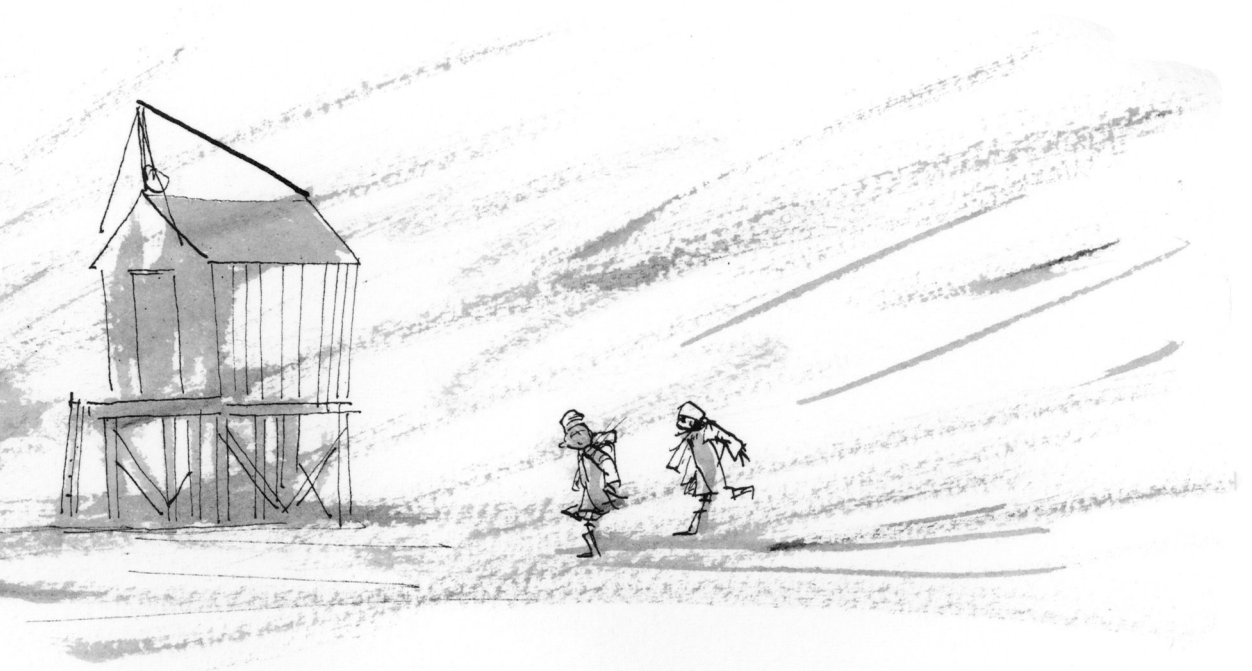
‘Bel Hessel vast!’ roept Taco opgewonden. Hessel is de zeehondenredder van het eiland. Samen met hem hebben ze vorig jaar een jong zeehondje, een ‘huilertje’, gered.²

‘Eerst zien!’ hijgt Tim.

Als ze dichterbij komen, zien ze dat het geen zeehond is, maar een grote plastic zak. Hij is grijs als een vuilniszak, maar het plastic is dikker en de zak is met tape dichtgeplakt. Hij ligt in een grote hoop zeewier.

‘Stomme zak!’ Teleurgesteld trapt Taco ertegenaan. ‘Au!’ Er zit iets hards in.

² Zie *Tim en Taco redden een zeehond*.

Tim gaat met zijn rug naar de wind staan, pakt zijn zakmes en snijdt de zak open. Er zitten twee witte plastic vaatjes in, elk met een rood deksel.

‘Hé,’ roept Taco, ‘zulke heeft mijn vader ook voor het kanoën. Daar stopt hij zijn kleren en zijn mobiel in. Dan worden ze niet nat.’ Hij tilt een vaatje op en schudt ermee. Er klinkt een dof gerammel. ‘Een schat!’ schreeuwt hij. ‘We hebben een schat gevonden!’ Hij springt op en neer. ‘Kom, openmaken!’

‘Maar hoe...?’

‘Draaien met dat deksel!’ roept Taco. ‘Hou jij de ton vast, dan draai ik ’m open.’

Tim gaat zitten en klemt een vaatje tussen zijn benen. Taco zit op zijn knieën aan het deksel te sjoeren. Er komt geen beweging in.

‘Je moet naar links draaien.’

‘Ja, hallo, aan jouw kant is dát links, maar aan mijn kant is dít links.’ Taco draait met zijn handen in de lucht alsof hij een auto naar links en rechts stuurt.

‘Tegen de klok in,’ zegt Tim.

Taco draait de andere kant op. Er komt nu wel beweging in, maar hij moet veel rondjes draaien voordat het deksel open kan.

Als hij het deksel optilt, zien ze...

Schelpen, hele mooie en bijzondere! Groene, oranje, rode, roze, gestreepte, gestippelde. Kleintjes, maar ook hele grote.

‘Wow, wat een joekel!’ Taco pakt een oranje-roze hoorn met dikke ribbels en houdt ’m omhoog. ‘Nog veel groter en mooier dan een *noordhoren!*’

‘En deze dan!’ roept Tim. Hij houdt een groot oranje slakkenhuis met zwarte stippen op zijn hand.

Taco pakt een schelp met lange stekels. ‘Deze is nog toffer,’ roept hij, ‘net een stekelmonster!’

‘Ai, kapot,’ zegt Tim als hij een gebroken horen opdiept. ‘Dat was een supermooie!’

Onder in de ton liggen kaartjes met moeilijke woorden erop. ‘De namen van de schelpen natuurlijk,’ zegt Tim. ‘Kijk,’ – hij leest

langzaam – ‘*Conus marmoreus*, algemeen. En hier: *Volutoconus bednalli*, zeer zeldzaam. Wow, een zeldzame! Welke zou dat zijn?’

‘Misschien zijn ze wel veel geld waard!’ schreeuwt Taco. ‘Supertof voor ons schelpenmuseum. Hiermee gaan we winnen, zeker weten!’

‘Maar dit zijn echt geen schelpen van Terschelling...’ aarzelt Tim.

‘Wat boeit dat nou!’ roept Taco. ‘We moeten ze op Terschelling gevonden hebben. En dat hebben we toch? Nou dan! Kom op, we gaan terug, dit is een te gekke schelpenschat!’

Ze pakken elk een vaatje op. ‘Zwaar!’ zegt Tim.

‘We doen ze terug in de zak en dan slepen we die samen,’ oppert Taco.

‘Nee, man,’ zegt Tim, ‘dat hobbelt te veel. Dan gaan er nog meer kapot.’

‘Dan moeten we ze dragen,’ zegt Taco, ‘niks aan te doen, kom.’

Ze beginnen aan de terugtocht, elk met een vaatje tegen hun buik. Gelukkig hebben ze nu de wind in de rug.

Na een half uur lopen zet Tim zijn vaatje in het zand en gaat erop zitten. ‘Pfft, lamme armen!’ Hij wappert met zijn handen. Stuifzand striemt in zijn gezicht.

Taco komt naast hem zitten. ‘Misschien passen ze in onze rugzak,’ zegt hij.

Ze doen hun rugzak af en halen brood en drinken eruit. Taco’s pakje boterhammen buitelt weg op de wind. Hij kan het nog net grijpen en tussen zijn tanden klemmen. Dan sjoeren ze elk hun rugzak om een vaatje heen. Het schuurt, want er gaat zand mee. Na hard duwen en proppen zitten de vaatjes in de rugzakken. Die staan nu helemaal bol.

‘Ons brood en water kunnen er niet meer bij...’ zegt Tim.

Taco haalt z’n schouders op. ‘Dan eten en drinken we het toch op.’

‘Goed idee,’ zegt Tim. ‘Ik heb honger.’

Ze zetten de rugzakken met vaatjes op het natte zand bij de vloedlijn en gaan erop zitten, met de rug naar de wind.

Stil eten ze hun brood op. Zand knarst tussen hun tanden.

Tim staart peinzend naar de woeste branding die steeds nieuwe witte schuimranden het strand op duwt. En naar de strandlopertjes op hun watervlugge pootjes die langs de vloedlijn rennen. Hij denkt aan de schat waar hij op zit. Hoe kunnen die vaatjes hier op het strand gekomen zijn? Zou er vannacht een schip vergaan zijn in de storm? Maar schepen vervoeren toch geen vaatjes met bijzondere schelpen...?

Als alles op is, zet Tim de draagriemen van de rugzakken op het laatste gaatje. Taco rent intussen achter de wegwaaiende lege flesjes aan, maar hij kan ze niet meer inhalen. ‘Taco, je rugzak!’ roept Tim hem achterna. Hij spuugt zand uit.

Als Taco terug is, doen ze hun rugzakken om. Het voelt wel raar, denkt Tim, die bobbel in m’n rug.

Mooie schelpen op het strand als *wulken*, *wijde mantels* en *hartschelpen* laten ze liggen. En naar barnsteen kijken ze ook niet meer uit. Ze hebben nu iets veel beters!

Als ze eindelijk bij de fietsen zijn, zegt Tim: ‘Pfff! Even die rugzak af.’

‘Ik wil ’m niet meer op mijn rug,’ zegt Taco.

‘Ik ook niet,’ zegt Tim, ‘maar voor een schat moet je wat overhebben.’

‘Ik doe ’m achter op de fiets, onder de snelbinders.’

‘Beter van niet,’ zegt Tim. ‘Hobbelt te veel.’

‘Hm,’ zegt Taco, en na een korte stilte: ‘Oké dan.’ Zuchtend staat hij op en hijst zijn bepakking weer op zijn rug. Dan helpt hij Tim met z’n rugzak.

Terugfietsen naar de camping valt mee, want nu hebben ze de wind in de rug.

‘Niks tegen je moeder zeggen, hè,’ zegt Taco onderweg. ‘En ook niet tegen de andere grote mensen, alleen tegen Dirk en Floor.’

‘Oké. Maar we gaan niet álle schelpen van deze schat voor ons schelpenmuseum gebruiken, dat valt te veel op.’

‘Maar wel genoeg om te winnen...’

Niks zeggen

Terug op de camping leggen Tim en Taco hun rugzakken meteen in hun tent. Ze hebben geen zin in nieuwsgierige vragen.

‘Mam,’ roept Tim dan, ‘we zijn er weer!’

Geen antwoord. Haar fiets staat ook niet bij de tent, ziet Tim. Mooi zo, dan is ze vast boodschappen doen. Hopelijk blijft ze nog even weg.

Tim en Taco lopen naar de tent van Dirk en Floor. Ze zitten voor hun tent te schaken. Floor staat op winst, ziet Tim. Normaal zou hij blijven kijken. Nu niet. ‘Kom ’s,’ zegt hij zacht.

‘Waarom?’ zegt Floor afwezig, zonder op te kijken. Ze slaat een paard van Dirk.

Meteen slaat Dirk een toren van Floor.

‘Voor iets wat je nog nóóit hebt gezien,’ zegt Taco.

‘Huh? Wat dan?’ Nu schieten Dirk en Floor overeind. Dirks koning valt om.

‘Kom maar mee,’ zegt Tim. ‘Dan zie je het vanzelf.’

‘Niet rennen,’ zegt Taco. ‘Gewoon doen alsof je bij ons komt spelen, net als anders.’

Achter elkaar kruipen ze het tentje van Tim en Taco in. Ze passen er net in met zijn vieren.

Tim en Taco zetten hun rugzakken in het midden. Floor pakt Tims blauwe rugzak met het vaatje op en schudt ermee.

‘Niet doen, stommerd!’ roept Taco terwijl hij de rugzak afpakt en weer neerzet.

‘Waarom niet!’ roept Floor geërgerd.

‘Dan gaan ze kapot!’

‘Wat kapot!?’

‘Ssst! Zachtjes praten!’ sist Tim. Hij stroopt de rugzak omlaag alsof het een strakke broekspijp is en begint aan het deksel te draaien.

Taco houdt het vaatje vast. Dan haalt Tim het deksel eraf en pakt een paar kleurige schelpen. Eén voor één legt hij ze op zijn vlakke hand.

Floor hapt naar adem. ‘Wow! Niet normaal, wat een mooie!’ roept ze uit.

‘Ssst!’ sist Tim. ‘Als je niet stil doet, laten we niks meer zien!’

‘Yes *skattebek*,’ zegt ze nu zacht, ‘maar jullie hebben ook zo onwijs veel geluk! Ik wou dat ik erbij was geweest!’

‘Had gekund,’ zegt Tim, ‘maar jullie sliepen nog toen wij vertrokken.’ De schelpen gaan van hand tot hand. Tim strijkt er met zijn vingers overheen. Sommige zijn glad en glanzend, andere ruw of ribbelig. Dirk leest de kaartjes. ‘Er is er één bij uit de Stille Zuidzee, en op dit kaartje staat Panama. En hier staat Australië op. Hoe kan dit hier in vredesnaam aanspoelen?’

‘Hé, een noordklomp,’ zegt Taco verrast als hij een dikke grijze schelp tevoorschijn haalt.

‘*Noordkromp* bedoel je,’ zegt Tim. ‘Daar ging ik vanochtend naar op zoek!’

Tim vindt in één van de vaatjes nog een *noordhoren* met een zeepok erop en een *wenteltrapje*. ‘Die zijn wél van hier,’ zegt hij enthousiast. ‘Dus deze moeten in elk geval in ons museum!’

Oei, heeft zijn moeder dit laatste gehoord? Hij trekt de rits van de tent open, steekt zijn hoofd naar buiten en kijkt in het rond. De fiets van zijn moeder staat er nog steeds niet. Opgelucht trekt hij de rits weer dicht.

Ze overleggen welke schelpen uit de schat ze nog meer zullen gebruiken voor hun schelpenmuseum. Dirk heeft zo zijn bedenkingen: de meeste komen niet van het eiland...

‘Maar ze zijn hier wél gevonden,’ zegt Taco fel. ‘En dát staat op die poster over de wedstrijd: dat ze hier gevonden moeten zijn!’

Ze zoeken een stuk of vijftien niet al te opvallende schelpen uit voor hun schelpenmuseum, en een paar hele mooie. Welke namen erbij horen, weten ze niet, want de naamkaartjes liggen door elkaar. De andere schelpen gaan terug in de vaatjes.

‘En nu?’ vraagt Floor. ‘Hoe gaan we onze schelpen tentoonstellen?’

‘Op onze schelpenplank,’ zegt Taco.

‘Als die groot genoeg is,’ aarzelt Tim. ‘Kom, even checken.’

Een voor een kruipen ze de tent uit.

‘Te klein,’ zegt Tim als ze om hun schelpenplank van juthout staan.

‘En te gewoon,’ zegt Floor. ‘We moeten iets moois maken.’

‘Een speciale schelpentafel,’ zegt Dirk. ‘Mijn vader heeft gereedschap.’

‘Yes!’ zegt Tim, die opeens de kampeertafel en -bankjes voor zich ziet die Dirks vader van juthout heeft getimmerd. ‘Dat doen we!’ Meteen hebben ze het druk. Dirk haalt de zaag, hamer en spijkers van zijn vader. Taco en Floor gaan op zoek naar hout om de tafel van te timmeren. Andere kampeerders komen ook hout brengen, van het strand of uit het bos. Het is een hele klus, want het schelpenmuseum mag niet groter zijn dan één vierkante meter en toch moeten alle schelpen erop passen.

De planken zijn ongelijk van lengte en dikte. Dirk zaagt er twee ongeveer even lang en legt ze naast elkaar op het gras. Taco legt aan de zijkanten twee balken dwars eroverheen en probeert die vast te timmeren. ‘Au!’ schreeuwt hij als hij op zijn duim slaat. Hij zuigt op zijn duim en wappert met zijn hand.

‘Je slaat alle spijkers krom,’ moppert Dirk. ‘Laat mij het maar doen.’

‘Nee,’ zegt Taco. ‘Het zit toch vast?’

Hij slaat nog twee spijkers plat en tilt het geheel dan op. ‘Zie je?’

Klaar. Nu de poten nog.’

Dat is lastiger. Tim zaagt een stuk boomtak af. Dat stuk gebruikt hij als meetlat voor nog drie stukken.

Met zijn rode zakmes maakt hij een snee waar hij moet zagen. Toch worden de

tafelpoten niet alle vier even lang en even recht.

Het tafelblad ligt op de grond. Taco en Dirk timmeren de poten met lange spijkers tegen de zijkant van het blad. Sommige spijkers gaan ernaast. Dan slaan ze er nog een in. Als ze klaar zijn, zetten ze de tafel op zijn poten. Maar hij staat scheef, wiebelt even en zakt dan krakend in elkaar.

‘Nee, hè!’ Dirk en Taco vegen het zweet uit hun gezicht.

‘Jullie kunnen niet timmeren,’ zegt Floor. ‘Ik ga papa halen.’

‘Hier blijven!’ roept Dirk haar achterna, maar Floor is al weg en komt even later terug met haar vader.

‘Mag ik jullie helpen?’ vraagt hij.

‘Ja,’ zegt Tim. Anders wordt het niks, denkt hij.

‘Nee,’ zegt Dirk stug. ‘We doen het zelf!’

‘Tips geven mag wel,’ zegt Taco. ‘Toch, Floor?’ Hij knipoogt met twee ogen tegelijk naar Floor.

‘Oké dan,’ mokt Dirk, ‘alleen tips.’

‘Jullie zijn goed bezig,’ zegt zijn vader. ‘Alleen nog een houten

rand onder het tafelblad.’ Hij raapt een paar balkjes op. ‘Deze bijvoorbeeld. Je zaagt ze eerst op maat. Dan schroef je ze vast aan het tafelblad, hier langs de randen.’ Hij wijst. ‘En dan maak je in elke hoek een poot eraan vast, van voren en van opzij. Niet met spijkers maar met schroeven.’

Hij kijkt naar Tims tafelpoten. ‘Momentje,’ zegt hij dan, en hij loopt naar zijn tent. Even later komt hij terug met een vierkante balk.

‘Voor tafelpoten is dit handiger dan een boomtak,’ zegt hij, terwijl hij Tim helpt met aftekenen en zagen.

Nu lukt het wel. Ze timmeren zelfs nog twee planken boven het tafelblad omdat anders niet alle schelpen erop passen. De tafel wiebelt nog steeds een beetje, maar Taco slaat een blikje plat en legt het onder de kortste poot. ‘Zo, nu staat-ie stevig,’ zegt hij tevreden.

Intussen is Tims moeder teruggekomen. Als ze haar fietstassen heeft uitgeladen, komt ze naar de schelpentafel kijken. ‘Knap werk!’ zegt ze. ‘Helemaal zelf gemaakt?’

‘Ja,’ zeggen Tim en Taco trots. ‘Voor ons schelpenmuseum!’

Ze heeft gelukkig niets gemerkt van onze schat, denkt Tim. De ouders van Dirk en Floor trouwens ook niet. Prima. Ze zijn blij dat we zo druk bezig zijn met ons schelpenmuseum. ‘Veel beter dan al die games,’ hoort Tim zijn moeder tegen de vader van Dirk en Floor zeggen. ‘Nu blijven ze tenminste in beweging.’

Ach, denkt hij, gamen is ook leuk, maar dit is écht.

Tim en Taco vinden een *schelpenschat*

Tim en Taco kamperen op Terschelling.

Op een kleine camping waar je veel

avonturen kunt beleven. Er zijn klimbomen

en je kunt er hutten bouwen. Maar vandaag gaan Tim en Taco

schelpen zoeken op het strand. Ze willen meedoen aan de wedstrijd

'Maak je eigen schelpenmuseum'. Op het strand vinden ze meer dan

alleen schelpen. Ze vinden ook twee ingepakte tonnetjes. Wat zou daar

in zitten? En hoe zijn die op het strand terechtgekomen? Zo begint een

spannend avontuur.

Avi E5-M6

Omslagillustratie van Harmen van Straaten

Bestelnummer 5047
ISBN 978-90-5788-510-5

9 789057 885105

kwintessens